

Ей го нà, на две крачки е, а не мога да хапна... Жалъ ми е — хубавата плячка пропада! . .

Свѣтна̀ли очитѣ на кумата.

— Кумчо, кумчо, моля ти се, отстѣпи ми го! Ще ти дамъ единъ цѣлъ обѣдъ, — моли се тя.

— Не, не давамъ го! Зная азъ твоитѣ обѣди. Дай ми сега да закуся нѣщо, а обѣдъ не ти искамъ.

— Е, добре! . . Ей сегичка ще ти донеса . . . Ти само попази Бича да не избѣга!

Припнала Кума Лиса дома си. Грабнала що имала: и кокошчица, и пѣтленце, и пуйчица, и патица, па дори и масълце. Домъкнала всичко.

— Хапни си, кумчо, хапни си, миличъкъ! За кума си, азъ не жаля нищо!

— Седналъ Вълчо и излапалъ всичко.

— Е, — пита го Лиса, — сега Бичо мой ли е?

— Твой, кума, твой . . . Хвани го за вжжето и води дома си.

Хванала Лиса вжжето, подрѣпнала го. Бичо вирналъ глава, подскочилъ и побѣгналъ.

Вълчо закрещѣлъ:

— Държъ го, кума, държъ! . . Дърпай го назадъ, въ гората! . .

— Кжде ще го дърпамъ? . . Той ме мѣкне. Въ селото ще ме отвлѣче, — вика Кума Лиса.

Изскочили изъ гората. А тамъ овчари пасатъ овци. Кучетата видѣли Лиса и лавнали. Лиса пуснала вжжето и бѣжъ да я нѣма.

Срещнали се следъ нѣколко дни пакъ Вълчо и Кума Лиса.

— Е, какъ си кума, вкусенъ ли бѣше Бичо? — пита я Вълчо.

— Ще ми паднешъ ти мене . . . Тогава ще ти кажа азъ! . . Нѣма да забравя това никога! — заканила му се Лиса.

— Ехъ, кума, и азъ нѣма да забравя никога какъ хвърчехъ презъ глава, — рекълъ Вълчо.

Преведе Ал. Спасовъ.